

et Venstreudspil i forbindelse med finansloven 2001, og der er en passage, hvor det hedder:

»Samtidig skal det være muligt for kommunerne at give tilskud til forældre, der vælger at passe egne børn.«

Der var altså en mulighed for kommunerne.

Kl. 14.55

Senere hen, i april 2002, hed det i en udtalelse i Berlingske Tidende af den tidligere politiske ordfører, fru Ulla Tørnæs, at man ikke havde råd at give kommunerne den mulighed. Men nu står vi altså i en situation, hvor den mulighed skal være obligatorisk, fordi den ikke er blevet anvendt i tilstrækkelig stort omfang.

Jeg har fået nogle tal, der siger, at ved udgangen af 2003 vil der i 178 kommuner faktisk være 3.436 børn, som vil være omfattet af den slags pasningsstilbud. Er det ikke tilfredsstillende nok?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg tror, fru Sandy Brinck har læst bemærkningerne til lovforslaget om, hvordan forholdene er i dag, for det er rigtigt, at i dag er det sådan, at det er kommunen, der afgør, om man kan benytte en pasningsordning i en anden kommune. Her er det, vi synes, man skal tage et yderligere skridt og sige, at det er familien, der skal afgøre, om den har brug for en pasningsordning i en anden kommune, og det er dét, der ligger i lovforslaget.

Fru Line Barfod er inde på, at der allerede er en fleksibilitet i dag, og det er rigtigt. Men vi gør fleksibiliteten endnu større, og jeg er uenig i, at det handler om, hvorvidt man hører til de velstillede eller de knap så velstillede. Ser vi på brugen af privatskoler, er der ikke et entydigt mønster af, at man ikke ønsker at prioritere, og vi synes altså, det vigtigste er at give familierne valgmuligheden. Det kan jo være, det er en billigere ordning i den anden kommune, og det kan også være, det er en dyrere ordning, men vi synes, det er rimeligt, at man kan tage serviceniveauet i den kommune, hvor man bor og betaler skat, med sig.

Endelig skal jeg sige til hr. Kim Sejr: Jeg håber ikke, det var en sammenblanding af forskellige ordninger. Vi vedtog jo tidligere på året forslaget om, at man også kunne få støtte, hvis man som forældre ville passe sine egne børn, og det er stadig en mulighed, som kommunerne har. Men det, vi gør obligatorisk, er valgmuligheden mel-

lem offentlig og privat børnepasning, og det er ganske korrekt, at jeg ikke synes, den bliver brugt nok. Jeg synes, det er vigtigt, at alle børnefamilier får valgmuligheden, og derfor er det med i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Når jeg spørger Venstres ordfører, er det faktisk, fordi vi er ganske bekymrede for, at dette lovforslag giver frit valg for kommunerne, altså systemet, og ikke i så høj grad for familierne. Hvis man tager fremsættelsestalen fra ministeren, som jo siger, hvad lovforslaget indeholder, står der faktisk, og jeg citerer:

»Udførerkommunen kan efter reglerne, som socialministeren fastsætter, beslutte at afvise at optage børn fra andre kommuner af hensyn til kapacitetsstyringen, egne borgere og muligheden for at opretholde pasningsgarantier.«

Det er sådan set ikke for at problematisere voldsomt, men vi skal bare være klar over, at det frie valg, som fru Eva Kjer Hansen taler om, er altså voldsomt begrænset af, at kommunerne har et langt større frit valg.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Eva Kjer Hansen taler om, at familien skal have lov til at bestemme, hvad de synes er bedst for deres barn. Det er jo lidt sjovt, for det er ikke så længe siden, vi diskuterede et andet lovforslag fra regeringen, hvor man ikke ville have, at det var familien, der skulle have lov til at bestemme, om barnet f.eks. skulle i børnehave. Nej, her skulle kommunen kunne sætte barnet bagest i køen, så her mente man ikke, det var familien, der skulle have lov til at bestemme. Men her siger man altså, at familien skal have lov til at bestemme, og jeg har svært ved at se, hvordan det hænger sammen.

Så sammenlignede fru Eva Kjer Hansen med private skoler. Men private skoler er jo heller ikke private firmaer, de er selvejende ligesom de mange børnehaver, som er oprettet af forældre og pædagoger, der ønsker en bestemt pædagogik, og det er også det, der gælder for skolerne. Men det, man nu åbner for på børnehavområdet med de udtalelser, der også er kommet fra socialministeren om, at private virksomheder skal have lov til at tjene penge, er en helt anden udvikling end den, vi hidtil har set.